

har råd til at tage fat på den problemstilling lige nu, og det uagtet der af lighedsmæssige årsager og mange andre årsager kunne være grunde til at gøre det. Men vores økonomi giver os ikke mulighed i øjeblikket og vil nok heller ikke gøre det i de allernærmeste år.

Jeg vil godt sige, at for regeringen ville det være af større betydning at få afdraget gælden af hensyn til fremtidens generationer end at tage fat på det problem.

Så er jeg da glad for, at hr. Flemming Oppfeldt tilsyneladende har læst »Velfærd med vilje«. Det er altid rart at få gentaget spørgsmålet, fordi det var stillet som et spørgsmål netop i »Velfærd med vilje«, og jeg har ikke set nogen færdige svar på det sådan set.

Jeg vil godt sige omkring det enstrengede system, som der blev spurgt direkte til – nu er det altså ikke en opfindelse, vi har lavet her i dagens debat, det er faktisk noget, der står i forslaget om motiveret dagsorden fra Enhedslisten – men jeg vil anse det for at være meget, meget dyrt i den nuværende situation. For jeg går ud fra, at når man snakker om det enstrengede system, er det, fordi man tænker på det i opadgående retning; vi ønsker ikke at lave et enstrengt system i nedadgående retning. Så er der vistnok svaret på det.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan bekræfte hr. Jørn Pedersen i – med hensyn til det enstrengede system – at den vej, Enhedslisten har tænkt sig at gå, er i opadgående retning; det er helt korrekt. Det er trods alt rart, at vi snakker samme sprog.

Og så vedrørende individualprincippet. Selv om jeg kan forstå, at Socialdemokratiet altså mener, at man ikke på nuværende tidspunkt er i stand til at gennemføre individualprincippet fuldt ud, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at man faktisk siden 1987 har forsøgt at gennemføre elementer af det; det ved jeg, for jeg har fået et længere svar bl.a. fra socialministeren på dette spørgsmål i forbindelse med de forskellige lovgivningsinitiativer, man har taget for at opfylde nogle af elementerne i beslutningsforslaget fra 1987.

Jeg er helt klar over, at det godt kan være en økonomisk dyr sag, og jeg er også klar over, at det ikke er noget, der skal gøres i ét hug, men det er trods alt vigtigt at vide, om Socialdemokratiet har det som et princip, som en målsætning for vores videre udvikling.

Jeg hørte også stadig hr. Jørn Pedersen sådan, at det havde man sådan set nok også stadig væk i Socialdemokratiet, men man skubber det ikke frem som det allerførste, og man holder stadig væk fast i, at husstandsprincippet skal dominere en række sager, hvor vi fra Enhedslistens side ikke mener, at det burde dominere.

Flemming Oppfeldt (V):

Venstre ønsker, at vi skal bevæge os fra en velfærdsstat, hvor det var de få, der bestemte for de mange, til et velfærdssamfund, hvor borgerne får friheden til selv at forme deres tilværelse.

Vi ønsker et samfund, hvor den enkelte får kompetencen til sit eget liv – et samfund og et fællesskab, som er større end blot det offentlige, et fællesskab, hvor frivillige organisationer og foreninger spiller en rolle, og et fællesskab, hvor dygtige private virksomheder bruges til at forny indsatsen for de svageste stillede.

Der er et akut behov for reformer i velfærds-samfundet. Det, man kan kalde for kerneområderne for de svageste stillede, smuldrer. Problemerne er massive; der er de mange hjemløse, der er sindslidende, som lever en kummerlig tilværelse, og mange børn er anbragt uden for hjemmet uden eller med forældrenes samtykke. 280.000 er på førtidspension – et koldt tal. Det er borgere, der er placeret uden for vores samfund; det er kasserede unge mennesker, som på livstid får en månedlig pensionscheck, men ellers ikke noget, og tallet vil stige, selv om vi siger, at vi har et velfærdssamfund.

Vi har et højt skattetryk, verdens højeste eller tæt på. Vi har et højt regeltryk, verdens højeste helt sikkert. Virksomhederne administreres af 4.000 forskellige offentlige regelsæt. Det koster virksomhederne 22 mia. kr. hvert år – penge, der kunne være brugt til at skabe nye arbejdspladser.

Og så er der ventelisterne. Lige meget hvor store ressourcer der sættes ind, stiger ventelisterne. Det gælder børnepasning; det gælder behandling i sundhedsvæsenet. I dag venter 250.000 personer eller hver 20. dansker på at blive behandlet på et offentligt sygehus, og tallet er stadig stigende. Samtidig med at der kommer flere og flere på venteliste, må de ventende vente i stadig længere tid på at blive behandlet.

I oktober talte statsministeren i sin åbningstale om velfærdssamfundets fornyelse, om at udvikle velfærdssamfundet til den nye virkelighed. Statsministeren sagde: